

Ja nüüd läks Jürri Praua ette ja andis temmale sedda Kirja luggeda, ning Dio kuivatas se rätikuga Preilni ärranuttetud silmad. Oh, minno kallis Herra! hüdis Praua, ja andis sedda Wäimehhele, ütteldes: Lugege üles, mis siin seisab. Ja temma luges:

„Minno Jürrit ma oken ärraannud; agga ei ühhelegi mule, kui omma Diule. Kui ma olleksin leidnud sedda tõssi ollemast, mis nende süüks aeti, siis olleks se neile tõsist wiisi ärrakullunud, mis sepärrast silmakirjaks teggin, et ma ei oskand sellele, kes ni kurjaste neid teotanud, kibedamat ja, temma meelt ühtlase parrandajat nuhtlust moista. Sest sedda kelepeksjad ennast ma ei nimmeta mitte. Agga se ehmatusse eest, mis temma läbbi nende peäle langes, moistan minna selle Kirja läbbi neid nende pärris-allama põlwest lahti, ja asjutan neid omma teise Moisa liggidale, et nemmad seäl, ni kaua kui minna sedda kofta keile jättan (kui

nemmad sedda tahtwad piddada) selle teo ja makso eest, mis sesinnane Koht Moisaale kannab, minno Moisa-Üllewaatjad peawad ollema, sepärrast et minno lotus nende peäl seisab.“

Parron Erweld.

Kui se sai loetud, hüdis igga Woõras, et temma hobboled jälle piddid talli soidetama, sullased ollid nisammo ussinad minnema. Siis kutsus Herra Jürrit Dioga ennese ette. Nemmad tullid, ja Herra pani nende käd kofko, ütteldes: Sago trie käsni ni hästi käima, kui teie õigust tännini meile ollete teinud, pärrige sest rõmo siin ja iggarveste! mis süddamest touseb, touseb taewa. Woõras tütre pole käsides, ehk mo käsni nüüd on pühhitsetud?

Se teggi iggaühhe meelt halledaks, ning ligutas Preilni süddant nenda, et ta sanna lausumatta peigmehhe kätte hakkas ja temmaga Jõsa ette läks. Ja se pani omma kät nende kätte peäle ja ütles: Olgo teie helde meel ikka teie Saatja! sest nisuggu-